

خلاصه گزارش

افغانستان در سال ۲۰۱۵: سروی مردم افغانستان یازدهمین نظرسنجی عامه سالانه بنیاد آسیایی در افغانستان می باشد. این سروی به مثابه دیرینه ترین و وسیع ترین سروی افکار و نظریات افغانها توانسته است از سال ۲۰۰۴ تا حال نظریات بیش از ۷۵۱۴۴ افغان را پیرامون موضوعات مختلف قابل اهمیت برای رشد و انکشاف کشور جمع آوری نماید. تمام اطلاعات جمع آوری شده برای عموم مردم در صفحه انترنی بنیاد آسیایی قابل دسترسی می باشد.

وضعیت عمومی کشور در سال جاری شاهد تغییرات عمده بوده است که بازتاب دهنده نگرانی های درحال رشد مردم به دلایل ناامنی و مشکلات اقتصادی می باشد. قبل از اعلان نتایج انتخابات سال گذشته، اکثریت مصاحبه شوندهگان درمورد مسیر پیشرفت کشور خوش بین به نظر میرسیدند. از آن زمان تا حال، انتخابات پررنج برگزار شد، به تعقیب آن حکومت وحدت ملی در سپتامبر ۲۰۱۴ تشکیل گردید و درگیری های سیاسی همواره با تهدید های روبه افزایش امنیتی همچنین بیکاری و شوکه اقتصادی بخاطر کاهش حضور نیروهای خارجی و کمک های انکشافی توسط جامعه جهانی بوده است.

سروی امسال نظریات ۹۵۸۶ شهروند افغان به شمول ۵۰،۶٪ پاسخ دهنده گان طبقه ذکور ۴۹،۴٪ پاسخ دهنده گان زن متعلق به ۱۴ قوم مختلف در ۳۴ ولایت کشور را جمع آوری نموده است. مصاحبه های این سروی بین ۱۱ الی ۲۸ جون ۲۰۱۵ تو سط ۹۳۹ تن از مصاحبه کنندگان باتجربه افغان بادر نظر داشت جنسیت مصاحبه شوندهگان (مصاحبه مرد با مرد و مصاحبه زن با زن) اجرا گردید. تمام مصاحبه کنندگان باشندگان ولایت هایکه تحت مصاحبه شان قرار گرفت، بودند. درمورد نتایج این سروی میتوان گفت که این نتایج از تمام اتباع کشور نمایندگی میکند زیرا ارقام متذکره توسط ریاست احصائیه مرکزی ارائه گردیده است. نمونه مجموعی شامل ۱۸٪ خانواده های شهری و ۸۲٪ خانواده های روستایی بود. امسال حاشیه پیچیده خطا عبارت از +۱،۶٪ برای نمونه احتمالی براساس تاثیر طرح ۲،۵۳ و فاصله انتروال ۹۵٪ می باشد.

کار ساحوی و لوجستیکی سروی توسط موسسه اکسور، همکار تحقیقی دراز مدت بنیاد آسیایی براه اندازی گردید و شرکت همکار آن به نام شرکت دی ۳ سیستم Systems Inc D3. حمایت های تحلیلی و روشی آنرا ارائه نمود. در سروی سال های ۲۰۱۳ و ۲۰۱۴، مرکز تحقیقاتی سپاره مسئولیت اعتباردهی کارساحوی و بهترین روش انجام سروی در محیط های کاری پُرچالش را بعهده داشت. بنیاد آسیایی یکجا با شرکای کاری خود متعهد به پروسه کنترل کیفیت که با اساسات تایید و اعتباردهی استوار است، می باشند.

سروی امسال مردم افغانستان شامل پرسش های متعدد جدید بوده که توسط استفاده کنندگان کلیدی یافته های سروی مطرح گردیده اند. پرسش های جدید نظریات افغان ها را درمورد مشکلات سد راه جوانان، مصالحه با طالبان، شناسایی سازمانی به نام دولت اسلامی عراق و لیوانت/سوریه، حادثات مین های زمینی و حمایت حکومت از افراد مجروح و زخمی مین های زمینی و منازعات، زنان در موقف های رهبری، و دسترسی به رسانه های اجتماعی در گوشه های همراه (موبایل) می باشند. بحث عمیق روی روش سروی در ضمیمه اول این گزارش تهیه گردیده است.

برخورد ملی

- مسیر حرکت کشور: در سال ۲۰۱۵، ۳۶،۷٪ پاسخ دهندگان بسطح ملی اظهار داشتند که کشور به طرف مسیر درست در حرکت است که در مقایسه به ۵۴،۷٪ در سال ۲۰۱۴ کاهش را نشان میدهد. رقم امسال پائینترین سطح خوش بینی مردم در ده سال گذشته را به تعقیب بلندترین سطح خوش بینی مردم در سال گذشته درهنگام انتخابات ریاست جمهوری گزارش میدهد. در کل، سطح خوشبینی در سراسر کشور کاهش پیدا کرده که پائینترین آن در مرکز/کابل (۲۷،۸٪) و مناطق شمال غرب به (۳۰،۵٪) رسیده است. امسال باشندگان ولایت هلمند (۶۲،۱٪) از خوش بین ترین افغان ها درمورد مسیر حرکت کشور می باشند و باشندگان ولایت کابل (۲۲،۵٪) از بدبین ترین افغان ها در مورد مسیر حرکت کشور عنوان گردیده اند.

- دلایل خوش بینی: افرادی که میگویند کشور در مسیر درست در حرکت است دلایل چون فعالیت های بازسازی (۳۱،۸٪)، به تعقیب امنیت خوب (۲۸،۵) را ارائه می نمایند. تعداد پاسخ دهندگان که حکومتداری خوب را دلیل خوش بینی شان درمورد مسیر درست کشور اظهار داشتند نسبت به سال گذشته چهار درصد افزایش پیدا کرده است که به (۱۰،۵٪) میرسد. امنیت خوب بیشتر دلایل خوش بینی افغان هایکه در مناطق مرکزی/هزاره جات (۲۹،۹٪)، جنوب غرب (۳۳،۷٪)، و مرکزی/کابل (۳۰،۹٪) زندگی دارند، می باشد اما سایر مناطق به احتمال زیاد، فعالیت های بازسازی را دلیل عمده خوش بینی شان بیان میدارند.

- دلایل بد بینی: درمیان ۵۷،۵٪ افغان هایکه باور دارند کشور در مسیر نادرست در حرکت است، دلیل بیشترین مردم (۴۴،۶٪)، ۶ درصد بیشتر از سال ۲۰۱۴ تا ناامنی، به تعقیب آن بیکاری (۲۵،۴٪)، فساد بصورت عموم (۱۳،۰٪)، اقتصاد خراب (۱۲،۴٪) و حکومتداری خراب (۱۱،۴٪) تشکیل میدهد. فیصدی افغان هایکه حکومتداری خراب را دلیل بد بینی شان می گویند نسبت به ۴،۹٪ سال ۲۰۱۴ افزایش پیدا کرده است، هرچند فیصدی افرادی که فساد اداری را تذکر دادند از ۹،۶٪ در سال ۲۰۱۴ به ۴،۶٪ در سال ۲۰۱۵ کاهش یافته است.

- **عمده ترین مشکلات افغانستان به سطح ملی و محلی:** عمده ترین مشکل افغانستان بسطح ملی عبارت از امنیت (۴۲,۷٪) که افزایش را نسبت به ۳۴,۱٪ سال ۲۰۱۴ و بلندترین رقم سال ۲۰۰۷ نشان میدهد. عمده ترین مشکل در سطح محل عبارت از بیکاری است که به ۳۱,۲٪ میرسد. هرچند فیصدی مردم که امنیت را منحصراً مشکل محل نیز میخوانند به ۲۲,۰٪ میرسد که بلندترین رقم گزارش شده از زمان آغاز این سروی می باشد.
- **عمده ترین مشکلات برای زنان:** در سال های گذشته، افغان ها موارد چون معارف و بیسوادی (۲۰,۴٪) و بیکاری/نبود فرصت های کاری (۱۱,۳٪) را دو مشکل عمده درمقابل زنان گزارش داده بودند. هرچند، این گرایش نسبت به سال ۲۰۱۴ کاهش پیدا کرده است و افغان هایکه نبود حقوق زنان را از مشکلات عمده زنان تذکر میدهند ۶,۲٪ در سال ۲۰۱۴ به ۸,۷٪ در سال ۲۰۱۵ افزایش پیدا کرده است. بصورت عموم، مردان و زنان بطرف چالش های مشابه که زنان افغان به آن مقابل میباشند، اشاره می نمایند با استثنای مسایل چون خشونت خانوادگی که بیشتر زنان (۱۳,۰٪) درمقایسه به مردان (۸,۱٪) از آن یادآوری می نمایند.
- **عمده ترین مشکلات جوانان:** در تمام ولایت ها و به سطح ملی، بیکاری (۷۱,۴٪) عمده ترین مشکل جوانان محسوب میگردد. در سطح ملی به تعقیب بیکاری، بیسوادی (۲۶,۵٪)، اقتصاد ضعیف (۱۵,۹٪)، نبود فرصت های تحصیلات عالی (۱۵,۳٪)، و اعتیاد به مواد مخدر (۱۴,۲٪) مشکلات عمده دیگری اند که گزارش داده شده است. افغان هایکه در مناطق مرکزی/کابل (۲۳,۵٪) و شمال شرقی (۲۰,۲٪) زندگی دارند دسترسی به تحصیلات عالی را از جمله مشکلات جوانان تذکر داده، هرچند باشندگان مناطق شرقی (۳۶,۹٪) و جنوب غربی (۳۳,۳٪) چالش بنیادی دیگر چون بیسوادی را بیان داشته اند.
- **اظهار خوشی:** باوجود کاهش عمده در خوش بینی به سطح ملی درمورد مسیر درحرکت کشور نسبت به سال ۲۰۱۴، خوشحالی عمومی میان افغان ها تقریباً مشابه به رقم که در سال ۲۰۱۴ گزارش داده شده بود، می باشد. امسال ۷۴,۹٪ افغان ها میگویند که بسیار خوشحال هستند (۲۸,۶٪) یا تا حدی خوشحال هستند (۴۶,۳٪). مردان (۷۵,۶٪) و زنان (۷۴,۳٪) تقریباً در یک سطح خوشی قرار دارند، هرچند باشندگان شهری به احتمال زیاد خوشحالت (۸۱,۲٪) درمقایسه به باشندگان روستاها (۷۲,۸٪) می باشند.

امنیت

- **ترس از مصونیت فردی:** بیشتر از دوثلث (۶۷,۴٪) افغان ها می گویند که آنان همیشه، اکثراً یا بعضی اوقات از مصونیت فردی شان نگران می باشند که بلندترین فیصدی را دریک دهه نشان میدهد. فیصدی باشندگان که موجودیت ترس از مصونیت فردی شانرا گزارش میدهند در مناطق جنوب غربی (۸۴,۶٪) و جنوب شرقی (۸۱,۱٪) که شاهد درگیری های مکرر میان حکومت و گروه های مخالف مسلح بوده، به بلندترین حد می باشد. هرچند، فیصدی افغان هایکه از مصونیت فردی شان هراس داشتند در مناطق غربی درحدود ۱۰ درصد به ۶۸,۵٪ درسال ۲۰۱۴ کاهش پیدا کرده است.
- **تجربه و گزارش دهی خشونت یا جرم:** درحدود ۱۸,۲٪ افغان ها میگویند که خودشان یا یک عضو فامیل شان شاهد خشونت یا جرم در سال گذشته بوده اند که افزایش را نسبت به ۱۵,۶٪ درسال ۲۰۱۴ نشان میدهد. عمده ترین نوع خشونت یا جرم عبارت از حملات فزیکتی (۳۰,۹٪)، دزدی مواشی (۱۹,۴٪)، حملات انتحاری (۱۹,۳٪)، اخاذی یا اخذ پول به زور (۱۷,۶٪)، و قتل (۱۷,۰٪) می باشد. از میان قربانیان حوادث جنایی، درحدود دو-ثلث (۶۲,۰٪) قربانیان جرم یا خشونت حوادث واقع شده را به مقامات بیرونی گزارش داده اند. فیصدی افغان هایکه حوادث را به شوراها یا بزرگان گزارش داده اند، با گذشت زمان از ۱۶,۰٪ در سال ۲۰۰۶ به ۳۷,۲٪ در سال ۲۰۱۵ افزایش یافته است ولی اردوی ملی افغان (۴۴,۷٪) بهترین نهاد/جایگاه برای دریافت گزارش های مربوط به جرایم باقی مانده است.
- **اعتماد بالای نیروهای امنیتی افغان:** با استفاده از معیار ترکیبی اعتماد کلی، سروی امسال باردیگر اعتماد بلند مردم را بالای اردوی ملی افغان (۸۰,۸٪) نسبت به پولیس ملی افغان (۷۰,۰٪) نشان میدهد. هرچند، اعتماد درحدود یک درصد از سال ۲۰۱۴ کاهش پیدا کرده است (۸۱,۶٪) و اعتماد بالای پولیس ملی افغان در مقایسه به ۷۳,۲٪ در سال ۲۰۱۴ نیز کاهش پیدا کرده است. اکثریت افغان های میگویند که اردوی ملی افغان (۸۲,۶٪) و پولیس ملی افغان (۸۰,۱٪) به حمایت خارجی جهت ایفای وظایف شان نیاز دارند که نشان دهنده افزایش ۵ درصدی نسبت به سال گذشته می باشد.
- **مصالحه:** زمانیکه از مصاحبه شوندهگان پرسش درمورد تلاش های حکومت افغانستان در مصالحه با گروه های مخالف مسلح برای باثبات سازی کشور مطرح گردید، ۶۲,۶٪ افغان ها پاسخ «بلی» ارائه نمودند که کاهش قابل ملاحظه را نسبت به رقم ۷۲,۵٪ سال ۲۰۱۴ نشان میدهد. با گذشت زمان، فیصدی افغان هایکه همدردی شانرا با نیروهای مخالف دولت اظهار مینمودند از ۵۵,۷٪ در سال ۲۰۰۹ به ۲۷,۵٪ در سال ۲۰۱۵ کاهش پیدا کرده است. در پاسخ به پرسش اینکه چرا گروه های مخالف مسلح با حکومت درحال مبارزه می باشند، رایج ترین پاسخ دربین سال های ۲۰۱۱-۲۰۱۴ حضور نیروهای خارجی می باشد. هرچند امسال پاسخ مصاحبه شوندهگان طوری دیگری بود آنان تلاش گروه های مخالف مسلح برای به قدرت رسیدن را گزارش دادند.
- **برای رویاروی با نیروهای مسلح:** افغان ها بلندترین سطح هراس شان را از رویاروی با طالبان (۹۲,۰٪)، به تعقیب آن از نیروهای

غربی (۷۹,۵٪) گزارش داده اند. آنان پائینترین میزان هراس را درهنگام رویاروی با نیروهای پولیس ملی (۴۵,۳٪) یا اردوی ملی (۴۲,۲٪) گزارش داده اند.

- **آگاهی و تهدید گروه دولت اسلامی/داعش:** از هر ۴ افغان، ۳ افغان گفته اند که درمورد گروه دولت اسلامی/داعش شنیده اند که به (۷۴,۳٪) کل جمعیت میرسد. درحدود نصف (۵۴,۲٪) افغان ها که از گروه دولت اسلامی/داعش شنیده اند به این باورند که این گروه تهدیدات را به امنیت ولسوالی هایشان متوجه میسازد.
- **ماین ها زمینی:** درحدود یک-ثلث (۳۳,۸٪) افغان ها میگویند که ماین های زمینی یا مواد منفجرناشده منجر به حوادث متعدد در اجتماعات شان دریک سال گردیده است. بلندترین رقم حوادث ناشی از ماین یا مواد منفجر ناشده در مناطق جنوب غربی و شرقی گزارش داده شده است.

رشد اقتصادی و اشتغال

- **وضعیت مالی خانواده ها:** بیشتر افغان ها میگویند که در سال گذشته، وضعیت مالی خانواده ها روبه وخامت بوده است (۲۹,۷٪). نسبت به اینکه بهتر شود (۲۱,۰٪)؛ تعداد باقی مانده ۴۹,۳٪ بدون کدام تغییر گزارش میدهند.
- **فرصت های شغلی:** بیشتر از نصف مصاحبه شوندهگان (۵۵,۴٪) میگویند که فرصت های کاری برای خانواده ها بدتر از سال قبل است؛ ۲۶,۵٪ میگویند که شرایط تغییر نیافته و فقط ۷,۶٪ میگویند که وضعیت بهتر گردیده است. ساحات که بیشتر متاثر گردیده شامل شهرها، بخصوص کابل (۷۳,۶٪ از بدترشدن وضعیت کاری گزارش داده اند)، و تعداد فرصت های کاری با معاش بلند و درولسوالی ها و ولایت های همجوار، تأمینات یا قراردادهای با تاسیسات نیروهای خارجی بخصوص در ولایت بلخ، پروان، و پنجشیر نیز کاهش پیدا کرده است. ساحات که کمتر ازین وضعیت متاثر گردیده شامل ولایت های دور و وابسته به اقتصاد مبتنی بر زراعت مشروع مانند وردک و لغمان بوده است و ولایت های چون هلمند، کندهار و فراه که بخاطر مریمی محصولات زراعتی، تولید کوکنار کاهش پیدا کرده، را دربر ندارد.
- **موجودیت محصولات:** بیشتر از یک-ثلث افغان ها (۳۸,۰٪) میگویند که موجودیت محصولات نسبت به سال گذشته در مارکیت های محل کاهش پیدا کرده است که بخصوص با گزارش های کاهش معاملات تجاری با پاکستان همگام می باشد.
- **دارایی:** نصف جمعیت مصاحبه شونده (۵۳,۷٪) میگویند که آنان مالک زمین می باشند، و ۸۲,۳٪ میگویند که حداقل یک موبایل درداخل خانواده شان دارند. افغان های شهرنشین و روستانشین از داشتن دارایی های متنوع، تنوع دسترسی به برق و همچنین سطوح مختلف دسترسی به بازار را گزارش داده اند. در مقایسه به افرادی روستانشین، افغان های شهرنشین بیشتر دارای وسایل مصرفی مانند تلویزیون، یخچال و ماشین کلاشویی می باشند. افغان های روستایی به احتمال بیشتر صاحب زمین و مواشی می باشند.

توسعه و ارائه خدمات

- **آب:** زمانیکه درمورد طیف وسیع خدمات عامه پرسش مطرح گردید، افغان ها بلندترین سطح رضایت شانرا از دسترسی به آب آشامیدنی (۷۱,۸٪) درمیان هردو باشندگان شهر و روستاها اظهار نمودند. اکثریت افغان ها آب موردنیاز شانرا از چاه های آب شخصی یا اجتماعی که تعداد آن با گذشت زمان افزایش پیدا کرده است، بدست میآورند. رضایت مردم از آب برای آبیاری با گذشت زمان کاهش یافته است که قابل نگرانی می باشد، چراکه زراعت بزرگترین منبع معیشت و تغذیه میان افغان ها دانسته میشود.
- **برق:** در کل، ۴۰,۲٪ مصاحبه شوندهگان رضایت شانرا از برق نشان دادند البته با توجه با تفاوت قابل ملاحظه میان فیصدی مردم شهرنشین (۷۳,۴٪) و روستانشین (۲۹,۳٪). در مناطق متاثر از خشونت جنوب غرب و جنوب شرق، اکثریت افغان ها میگویند که بطور اوسط دسترسی به برق در سال گذشته بدتر شده است (۵۶,۰٪ و ۵۴,۰٪ به ترتیب). ولایت های کابل و کندز دو ولایت می باشند که در آن بیشتر از ۶۰٪ مردم از بهترشدن دسترسی شان به برق نسبت به سال گذشته گزارش داده اند.
- **سرک ها:** رضایت از سرک ها (۴۵,۶٪) بیشتر در ساحات شهری و سرک حلقه یی که کل افغانستان را وصل می نماید، متمرکز می باشد. اکثریت افغان های مقیم در کابل و ولایت های همجوار میگویند که آنان از دسترسی شان به سرک ها راضی می باشند. درکل، اکثریت مردم در ۱۳ ولایت میگویند که آنان از زیربنای سرک ها راضی به نظر میرسند، هرچند اکثریت در ۲۱ ولایت باقی مانده عدم رضایت شانرا اظهار می نمایند.
- **معارف:** معارف به انکشاف اقتصادی و اجتماعی افغانستان لازمی می باشد ولی باینهم ۵۴,۵٪ مصاحبه شوندهگان دارای هیچ نوع تعلیمات رسمی یا خانگی با تفاوت چشمگیر میان مردان ۳۷,۸٪ نسبت به ۶۹,۳٪ زنان گزارش شده است. بصورت اوسط، ۶۷,۸٪ مصاحبه شوندهگان رضایت شانرا با کیفیت معارف برای اطفال در ساحات شان گزارش داده اند. افغان های شهرنشین (۸۰,۱٪) به

احتمال زیاد رضایت شانرا درمقایسه به روستا نشینان (۶۳،۷٪) اظهار می نمایند. رضایت مردم درمقابل معارف در سراسر کشور در سال ۲۰۱۵ نسبت به سال ۲۰۱۴ کاهش یافته است. افغان های مرکز/کابل نشین از ۸۷،۱٪ در سال ۲۰۱۴ به ۷۷،۹٪ در سال ۲۰۱۵ کاهش پیدا کرده اند. درکل، اکثریت مصاحبه شوندهگان در تمام ولایت ها به استثنای چهار ولایت رضایت نسبی یا بیشتر شانرا با تعلیم و تربیه اطفال گزارش داده اند. رضایت مردم در ولایت نورستان به ۴۱،۴٪، غور ۴۷،۸٪ و فراه ۴۸،۵٪ به پایینترین حد رسیده است.

- **خدمات صحتی:** درکل، ۴۹،۱٪ مصاحبه شوندهگان رضایت نسبی یا بیشتر شانرا از دسترسی به کلینیک ها و شفاخانه ها اظهار نمودند و ۴۲،۴٪ رضایت شانرا از دسترسی به ادویه گزارش دادند. میان افغان های روستانشین، فقط ۴۴،۳٪ مصاحبه شوندهگان از کلینیک ها و شفاخانه های ساحات شان راضی به نظر میرسیدند. هرچند، ۳۸،۳٪ از دسترسی به ادویه راضی می باشند. درمقابل، اکثریت افغان های شهرنشین (۶۳،۵٪) از کلینیک ها و شفاخانه ها و موجودیت ادویه (۵۴،۶٪) راضی به نظر میروند. یکتعداد افغان ها (۲۶،۷٪) به این باور هستند که وضعیت صحتی اعضای فامیل شان خراب تر نسبت به سال قبلی می باشد.

- **آگاهی از پروژه ها و کمک کنندگان انکشافی:** درکل، ۵۸،۴٪ مصاحبه شوندهگان از تطبیق حداقل یکتونوع پروژه انکشافی (از لست دراز انواع مختلف پروژه های مشخص سکتوری که توسط مصاحبه کنندگان ارائه گردید) در ساحه شان در ۱۲ ماه اخیر خبردادند. سرک ها و پل ها (۳۰،۳٪)، پروژه های آب آشامیدنی (۲۳،۲٪)، و مساجد جدید (۲۱،۹٪) از جمله انواع پروژه هایست که توسط مصاحبه شوندهگان تایید گردید. ولایت هایکه مصاحبه شوندهگان آن از آگاهی بیشتر درمورد پروژه های انکشافی برخوردار بودند عبارت از ولایت های وردک، غور، سمنگان، کندز، لوگر و لغمان می باشند. زمانیکه درمورد کشورهای مساعدت کننده پرسیده شد، افغان ها به احتمال زیاد از حکومت افغان (۲۴،۵٪) به تعقیب آن ایالات متحده (۲۲،۶٪)، جاپان (۱۱،۹٪) و هندوستان (۱۱،۱٪) نام می برند. ۱۰،۹٪ دیگر سرمایه گذاری ها بالای پروژه ها را به مردم ربط میدهند.

- **مهاجرت:** از آغاز سال ۲۰۱۱، تحت این سروی از مصاحبه شوندهگان پرسیده شد که آیا درصورت دریافت فرصت، کشورشان را ترک می نمایند. امسال، ۳۹،۹٪ مردم به این پرسش، پاسخ «بلی» ارائه نمودند که افزایش را از رقم ۳۳،۸٪ سال ۲۰۱۱ نشان میدهد، هرچند ۵۷،۹٪ به این پرسش «خیر» گفتند. افغان هایکه بلی گفتند بیشتر در مناطق مرکزی/کابل (۴۷،۴٪) و غربی (۴۴،۲٪) زندگی میکنند؛ آنانکه به احتمال کمتر کشور را ترک میکنند در مناطق جنوب غربی زیست دارند که به ۲۶،۲٪ میرسند.

حکومتداری

- **رضایت از کارکرد حکومت:** میزان رضایت مصاحبه شوندهگان از کلیه انواع نهادهای حکومت کاهش یافته است. شمار افغان هایکه میگویند حکومت ملی کارخوب را انجام میدهد ۷۵،۳٪ در سال ۲۰۱۴ به ۵۷،۸٪ در سال ۲۰۱۵ کاهش پیدا کرده است. رضایت از کارکردهای حکومت های ولایتی، شهری و ولسوالی نیز کاهش پیدا کرده است. فیصدی افغان هایکه بالای کارکرد خوب حکومت شهری باور داشتند از ۶۱،۰٪ در سال ۲۰۱۴ به ۴۷،۲٪ در سال ۲۰۱۵ کاهش پیدا کرده است که پایینترین رقم را نشان میدهد. اعتماد مردم بالای برخی از مقامات عامه نیز درحال کاهش می باشد. امسال فیصدی اعتماد مردم بالای پارلمان از ۵۱،۰٪ سال گذشته به ۴۲،۴٪ کاهش پیدا یافته است و همچنین اعتماد بالای اعضای پارلمان نیز از ۵۱،۵٪ در سال ۲۰۱۴ به ۴۲،۹٪ در سال ۲۰۱۵ کاهش پیدا کرده است. درمقایسه، میزان اعتماد بالای رسانه ها به ۶۶،۶٪ بالای رهبران مذهبی به ۶۴،۳٪ رسیده است.

- **نهادهای انتخاباتی:** اعتماد بالای کمیسیون مستقل انتخابات درحدود نصف فیصدی سال گذشته از ۶۶،۴٪ در سال ۲۰۱۴ به ۳۶،۴٪ در سال ۲۰۱۵ کاهش پیدا کرده است. سروی سال ۲۰۱۴ قبل از اعلان نتایج انتخابات ریاست جمهوری حکومت وحدت ملی، به تعقیب بازشماری آرا و قبل از تشکیل حکومت وحدت ملی صورت گرفته بود. اعتماد مردم بالای کمیسیون شکایات انتخاباتی بیشتر از همه (۳۴،۷٪) پائین می باشد. اعتماد بالای کمیسیون شکایات انتخاباتی تاحدی درمیان مصاحبه شوندهگان روستایی (۳۸،۳٪) نسبت به مصاحبه شوندهگان شهری (۳۰،۱٪) پائینتر می باشد.

- **فساد:** باوجود تلاش های حکومت برای فرونشاندن فساد، ۸۹،۹٪ افغان ها میگویند که فساد مشکل روزمره شان می باشد، ازین میان ۶۱،۱٪ مردم فساد را مشکل عمده و ۲۸،۸٪ مشکل جزئی دسته بندی می نمایند که بالاترین فیصدی را در ده سال گذشته نشان میدهد. ولایت هلمند (۸۴،۸٪) و کابل (۸۱،۳٪) از جمله دو ولایت است که بلندترین تناسب شهروندان میگویند که فساد مشکل عمده می باشد، و ولایت پنجشیر (۱۱،۰٪) دارای کمترین میزان فساد است. امسال بیشتر از نصف جمعیت افغان ها (۵۳،۳٪) که با پولیس در تماس بوده اند، رشوه داده اند که افزایش را از ۴۵،۱٪ در سال ۲۰۱۴ و ۵۳،۴٪ در سال ۲۰۱۱ نشان میدهد. دفعات پرداخت رشوه به مقامات شهری/دفا تر ولسوالی (۶۶،۰٪)، نهادهای عدلی و محاکم (۶۳،۴٪)، گمرک (۶۱،۲٪)، دفتر والی (۶۰،۹٪)، زمان درخواست به وظیفه (۵۸،۷٪)، استفاده برق دولتی (۵۴،۹٪)، پولیس ملی افغان (۵۳،۳٪)، خدمات صحتی عامه (۵۲،۶٪)، اردوی ملی افغان (۴۳،۲٪) و شمولیت در مکتب/پوهنتون (۴۳،۰٪) که افزایش این پدیده را در سال ۲۰۱۵ نشان میدهد.

- **حل منازعات:** از سال ۲۰۰۷ بدینسو، افزایش آهسته ولی باثبات استفاده از محاکم دولتی برای خدمات حل و فصل منازعات گزارش گردیده است. هرچند، افغان ها با توجه به اختلاف یا مشکل به یکعده نهادهای رسمی و غیررسمی برای حل و فصل اختلافات شان

مراجعه می نمایند. برای مشکلات که زمین یا آب را دربر داشته باشند، مصاحبه شوندهگان اکثراً میگویند که آنان به بزرگان محلی شورا (۴۷,۰٪ و ۲۴,۴٪ مصاحبه شوندهگان به ترتیب) مراجعه می نمایند. برای حل مشکلات خانوادگی، فامیل های اکثراً از دوستان و اقارب درخواست کمک می نمایند (۲۹,۹٪ مصاحبه شوندهگان). برای مشکلات صحتی، مصاحبه شوندهگان اکثر میگویند که نزد مقامات رسمی که ۳۰,۳٪ مردم به بخش های حکومتی و ۱۰,۵٪ به مقامات ولسوالی مراجعه می نمایند. امسال ۲۱,۵٪ مصاحبه شوندهگان اختلاف یا قضیه رسمی که بصورت داخلی حل و فصل نگردید و مجبور شدند که به بخش های حقوقی یا شورا/جرگه مراجعه نمایند. شایع ترین نوع اینگونه قضایا، اختلاف روی زمین (۴۲,۲٪)، به تعقیب مشکلات خانوادگی (۱۶,۷٪) بوده است.

شرکت سیاسی

- **آزادی بنیادی سیاسی:** در سروی ۲۰۱۴ که دقیق پس از انتخابات ریاست جمهوری براه انداخته شد، افغان ها سطح پایین ترس درهنگام رای دهی (۴۵,۸٪) را گزارش دادند. امسال (سال بدون انتخابات)، فیصدی ترس میان مردم افزایش پیدا کرده است که به ۵۵,۶٪ میرسد، این رقم نمایانگر بلندترین رقم است که بعد از ۵۹,۵٪ در سال ۲۰۱۰ ثبت گردیده. ترس مردم از رای دهی در پایینترین حد آن ۳۲,۲٪ در مناطق مرکزی/هزاره جات و در بلندترین حد آن در مناطق جنوب غربی ۶۸,۷٪ میرسد. مشابه به ترس از رای دهی، فیصدی افغان هایکه از اشتراک در تظاهرات ترس دارند نیز نسبت به سال ۲۰۱۴ به ۶۹,۱٪ افزایش پیدا کرده است. فیصدی افغان هایکه در راه رفتن بطرف دفتر احساس ترس می نمایند ۷۲,۸٪ است که با ارقام گزارش شده در سال های قبلی مشابه می باشد.
- **رضایت از دموکراسی و نفوذ بالای حکومت محلی:** فیصدی افغان هایکه از روند دموکراتیک در افغانستان راضی می باشند به ۵۷,۲٪ در مقایسه به ۷۳,۱٪ در سال ۲۰۱۴ کاهش پیدا کرده است و این کاهش در ده سال گذشته بی سابقه بوده است. فیصدی افغان هایکه باور دارند بالای تصمیم حکومت محلی تاثیرگذار بوده میتوانند از ۵۵,۹٪ در سال ۲۰۱۴ به ۴۴,۵٪ در سال ۲۰۱۵ کاهش پیدا کرده و در ده سال گذشته بی سابقه بوده است.
- **دین و سیاست:** اکثریت افغان ها (۶۲,۸٪) میگویند که علمای دین باید در سیاست شامل ساخته شوند. در تمام مناطق، فیصدی باشندگان که از ترکیب دین و سیاست حمایت می نمودند در سال ۲۰۱۵ درمقایسه به سال ۲۰۱۴ به ۶۴,۹٪ کاهش پیدا کرده است. هرچند، پاسخ های ارائه شده به این پرسش در طول ۱۰ سال گذشته در حال تغییر بوده است.
- **زنان و انتخابات:** در سطح ملی، ۵۰,۱٪ مصاحبه شوندهگان (کمتر از ۵۶,۰٪ در سال ۲۰۱۴) میگویند که زنان باید تصمیم رای دادن به شخص موردنظر شانرا داشته باشند، ۲۷,۴٪ میگویند که زنان باید با مردان قبل از رای دهی مشورت نمایند، و ۲۱,۹٪ میگویند که مردان باید برای زنان تصمیم بگیرند که برای چه شخصی رای دهند. فیصدی مصاحبه شوندهگان که از گزینه تصمیم انتخاباتی یا رای دهی زنان حمایت میکردند از پایینترین حد ۲۹,۸٪ در مناطق جنوب غربی به ارقام بلندتر ۶۸,۴٪ در مناطق مرکزی/هزاره جات میرسد. حتا تفاوت های بیشتر در تحلیل پاسخ ها در سطوح ولایتی به دست میآید که ۸۰,۹٪ مصاحبه شوندهگان پنجشیر از تصمیم زنان در هنگام رای دهی و ۱۰,۵٪ مصاحبه شوندهگان ولایت زابل از تصمیم زنان در هنگام رای دهی حمایت میکردند.

دسترسی به معلومات

- **منابع خبری و معلوماتی:** برای دسترسی به معلومات و خبر، رادیو از جمله ابزارهای است که ۷۵,۷٪ مردم در افغانستان به تعقیب ۶۱,۶٪ از تلویزیون، ۵۰,۳٪ از گوشی های همراه، ۴۸,۳٪ از مسجد، ۳۷,۴٪ از شوراهای اجتماعی، و ۹,۶٪ از انترنت مورد استفاده قرار میدهند. باگذشت زمان، وابستگی به تلویزیون و انترنت برای معلومات به تدریج درحال افزایش بوده است. زنان از منابع مختلف خبری و معلوماتی به اندازه کمتر نسبت به مردان استفاده می نمایند به استثنای تلویزیون که زنان و مردان به اندازه مساوی از آن استفاده می نمایند.
- **مالکیت گوشی های همراه:** در مقایسه به ۴۱,۵٪ در سال ۲۰۰۷، اکثریت (۸۲,۳٪) مصاحبه شوندهگان دارای حداقل یک گوشی همراه در خانواده هایشان گزارش شدند. اکثریت مردان (۷۰,۷٪) نسبت به زنان (۳۱,۱٪) دارای گوشی همراه شخصی می باشند.
- **مالکیت تلویزیون و بینندگان:** فیصدی مصاحبه شوندهگان دارای یک تلویزیون از ۳۶,۹٪ در سال ۲۰۰۷ به ۶۲,۱٪ در سال ۲۰۱۵ افزایش پیدا کرده است. زمانیکه درمورد برنامه های مورد پسند تلویزیونی پرسیده شد، ۳۳,۸٪ افغان ها خبرهای ساعت ۶ بجبه، به تعقیب آن (۲۵,۸٪) سریال ها، برنامه های دینی (۴,۰٪) و ورزشی (۳,۱٪) گزارش داده شد.
- **دسترسی به انترنت:** در سال ۲۰۱۵، درحدود یک بر پنج حصه (۲۱,۰٪) مصاحبه شوندهگان بسطح ملی گزارش دادند که حداقل یکفرد در خانه هایشان به انترنت دسترسی دارد. دسترسی مردم به انترنت درحال افزایش می باشد که شمار مستفید شوندهگان از ۳,۲٪ مردم در سال ۲۰۱۳ به ۹,۶٪ در سال ۲۰۱۵ بمقصد اخبار و معلومات تغییر یافته است.

زنان و جامعه

- **کمک برای زنان:** تقریباً یک ربع (۲۳,۴٪) مصاحبه شونده‌گان از یک سازمان همکاری زنان با مشکلات شان با خبر هستند که افزایش را نسبت به سال‌های گذشته نشان می‌دهد. بیشتر مصاحبه شونده‌گان شه‌نشین (۲۸,۱٪) نسبت به روستانشین (۲۱,۹٪) از مکان‌های آگاه هستند که زنان را کمک می‌کنند. تقریباً نصف مصاحبه شونده‌گان (۴۵,۷٪) ریاست امور زنان را شناسایی می‌نمایند، از طرف دیگر ۹,۷٪ دفتر ولسوال و ۹,۰٪ شورا/دفتر حقوق بشر را شناسایی می‌نمایند.
- **دسترسی به عدالت:** درکل، ۴۷,۰٪ افغان‌ها که قضیه‌هایشان را به محاکم دولتی مراجعه نموده‌اند (بشدت یا تاحدی) موافق‌اند که نهادهای حکومتی با مردان و زنان بصورت یکسان رفتار می‌نمایند. جالب‌تر از همه، بیشتر زنان (۵۱,۱٪) نسبت به مردان (۴۳,۱٪) می‌گویند که برخورد مساوی در برابر مردان و زنان در محاکم دولتی صورت می‌گیرد. درمیان مصاحبه شونده‌گان که قضیه‌شان را برای حل و فصل نزد جرگه یا شورا مراجعه نمودند، ۶۷,۲٪ بشدت یا تاحدی موافق‌اند که جرگه‌ها و شوراهای محلی زنان باید نیز موجود باشد.
- **رسم و رواج‌ها و عرف‌های فرهنگی:** اکثریت افغان‌ها (۸۰,۵٪)، (شدیداً یا تاحدی) عدم موافقت شانرا با «بد» (که در آن دختران به طرف دیگر قضیه بقسم جریمه بخاطر تخطی پرداخت می‌گردند) نشان دادند. یکتعداد کمتر ولی هنوز هم اکثریت (۶۴,۷٪) عدم موافقت شان را با عرف بدل (تبادلۀ دختران میان فامیل‌ها بمقصد عروسی) اظهار داشتند. درهر حال، نگرانی دفتر حقوق بشر ازین است که دختران بدون رضایت شان مجبور به ازدواج می‌گردند. درکل، ۸۷,۸٪ مصاحبه شونده‌گان موافقت داشتند که دختران مستحق بخش از میراث پدر متوفی شان می‌باشند.
- **شیوه لباس پوشی زنان در محضرعام:** بیشتر از یک بر سه حصه افغان‌ها (۳۵,۱٪) می‌گویند که برقع (حجاب سر تا به پا) مناسب ترین لباس عامه برای زنان است به تعقیب آن ۲۷,۷٪ می‌گویند که نقاب (چادر که تمام صورت را به استثنای چشم‌ها پوشش می‌نماید) لباس مناسب‌تر می‌باشد. فقط ۱,۲٪ مصاحبه شونده‌گان به این باورند که زنان می‌توانند بدون چادر در محضر عام نمایان شوند.
- **رهبریت:** درمیان یکتعداد موقف‌های رهبریت، (۷۴,۴٪) افغان‌های به احتمال زیاد موافقت می‌نمایند که زنان اعضای شوراهای انکشاف اجتماعی باشند و (۵۲,۹٪) مردم دارای کمترین احتمال موافقت با زنان هستند که نامزد ریاست جمهوری باشند. رای اکثریت مردم (۵۸,۵٪) در موقف زنان به حیث وزیران حکومت یا اعضای کابینه، (۵۷,۶٪) والی ولایت، و (۵۶,۳٪) به حیث ریس عمومی شرکت‌های بزرگ موجود می‌باشد. هرچند، نظریه نمایندگی برابر زنان در موقف‌های رهبری سیاسی بصورت مداوم از ۵۱,۱٪ در سال ۲۰۰۸ به ۴۳,۶٪ در سال ۲۰۱۵ کاهش یافته است.
- **معارف:** اکثریت افغان‌ها (۷۸,۲٪) شدیداً یا تاحدی موافق‌اند که زنان باید دارای فرصت‌های مشابه تعلیمی مانند مردان باشند. از سال ۲۰۰۶ بدینسو کاهش مداوم در سطح حمایت قوی برای تساوی جنسیتی در معارف از ۵۸,۵٪ به ۳۷,۸٪ در سال ۲۰۱۵ صورت گرفته است. اکثریت افغان‌ها (۹۳,۶٪) شدیداً یا تاحدی حامی دسترسی مساوی زنان به معارف در مدارس اسلامی، مکاتب ابتدایی (۸۴,۵٪)، مکاتب عالی (۸۲,۸٪)، و پوهنتون در ولایت اصلی زنان (۷۳,۸٪) می‌باشند. مصاحبه شونده‌گان حامی کمتر فرصت‌های تعلیمی که شامل فراگیری تعلیم خارج از ولایت اصلی زن (۴۸,۰٪) یا خارج از کشور (۳۵,۵٪) می‌باشند.
- **کار:** دو-ثلث افغان‌ها (۶۴,۰٪) می‌گویند که زنان باید اجازه کار خارج از خانه را داشته باشند که شامل ۷۲,۹٪ زنان و ۵۳,۸٪ مردان می‌گردد. این فیصدی باگذشت زمان از بلندترین رقم ۷۰,۹٪ در سال ۲۰۰۶ در حال کاهش بوده است. فیصدی مصاحبه شونده‌گان که می‌گویند زنان در عواید فامیل/خانواده همکاری می‌کنند بصورت دوامدار از ۱۳,۶٪ در سال ۲۰۰۹ به ۲۲,۶٪ در سال ۲۰۱۵ رسیده است.
- **مکان‌های کاری:** زمانیکه پرسیده شود کدام مکان برای وظیفه زنان بهتر است، اکثریت افغان‌ها (۸۵,۷٪) می‌گویند که مکاتب دخترانه قابل پذیرش می‌باشد، به تعقیب آن کار در شفاخانه‌ها یا کلینیک‌ها (۸۳,۷٪)، دفاتر حکومتی (۷۰,۷٪)، و مکاتب پسران و دختران (۶۶,۵٪)، یکتعداد کم مردم (۴۴,۲٪) با کار زنان با سازمان‌های غیردولتی، اردو یا پولیس (۴۱,۴٪) و شرکت خصوصی که در آن مردان و زنان یکجا کار می‌کنند (۳۴,۸٪) موافق می‌باشند.